

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. XXII. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm802/facsimile.pdf (tilgået 19. juli 2024)

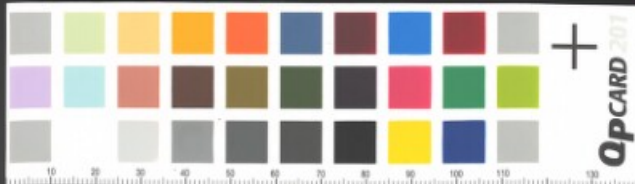
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Over Tohundrede Aar er det nu siden, at Anders Bedels Bog blev anden og sidste Gang oplagt, og især i det attende Aarhundrede blev den saa fælden, og dens Indhold tildeels saa foragtet, at endog Boglærde i Hundrede-Tal levede og døde i Sares Fædreland, uden at kaste et Blik derudi, ja vel uden at vide, der var en saadan Kronike til. Aar 1752 ndgav vel en Boghandler Noget, som kaldtes en nye Oversættelse af Sars, men det maa man sige var snarere at kaste Jord paa Danemarks Kronike, end at opvække den, thi her saae man klarlig, at de Boglærde siden Anders Bedels Dage vare gangne langt mere tilbage end frem, og havde hardtsad, som Holbergs Erasmus og Jean de France, glemt deres Moders-Maal, og hvad som altid dermed følger, forloret deres Fædres Aand og Diesyn. Tor og stiv, og kold og knudret, med Blandings-Gods af allehaande Tungemaal, var denne Oversættelse, som skulde nu afløse Anders Bedels den gammeltdags, men ægte danske, fyndige og skydende, muntre og livlige, og siden man noiedes med sligt et Bytte, er det klart, at man i Almindelighed kun havde slige Bøger liggende paa Hylden, hvor det kun gjaldt om Bindene, hvoraf de nyeste sædvanlig er de bedste.

Saaledes kunde Danmark da glemme og kaste Drag paa sin eneste Herlighed: Fædrenes livsalige Minde, og inderlig vorende, velsignede og skionne Efter-Male! Indviklede i lutter verdslige Begjærigheder, nedskænkede i Attraae efter Diebliffets forte, flygtige og for det Meste dyrefiebte Lyst og Fornøielse, fordybede, naar det kom heit, i uendelige og for det Meste tomme Grublerier over Tanker, Ord og Gierninger, forloredede de Fieste, hvad der er

Sjælen og Livet i den ægte Dannelsed: hin hjertelige Knyttelse til glæve Forældre og Bedste-Forældre i hundrede Led! Synet for de gamle Dages Herlighed forbandt, Dret bevedes for Fædres dybe Røst, for Moders-Maalets søde Klang, og de forgangne Dages høie Barsels-Stemme! Med Feie kan man sige, at Fædrenelandet var indvortes opløst og adskilt, førend det ramdes af hine udvortes Ulykkes-Slag, hvorunder vi have seet Banneret synke og Daabenet slækkes, hvoraf, som efter et Jord-Stjælv, Danne-mark bærer endnu; med Feie tale vi saa, thi hvad uden Fædrenelandets Kronike: hiint store Dane = Hjerte = Leven = Skjold, kan lægge Broe over Belgen, og kiærlig i Danne-marks Navn sammenfeie hvad Havet adskiller! Hvor, undtagen i et kiærligt Minde, og i en levende Ihukommelse af fælleds glæve, priselige Konger og Fædre, hver, uden der er vel Vaandet, som fermaaer stærk og fast og levende at sammenknytte Søllandsfar og Hvenboe og Jyde, og hvad vi alle af Naturen nævnes, sammenknytte os som i en Sloise: i et frivilligt, men dog uoploseligt Stalbroderkab til een omvundet Menighed af Dannelsed! Ja! er det kun Hierne-spind, hvad heller en sandsfærdig Egnelse, naar man, med Diekast paa hvad der kaldes Danne-mark, vil sige, at, ikkun ved Kir-Minder, kan Mai og Poes, Fiol og Lyng forbindes ventlig til en fæver Krands for Danne-Kongen!

Vel maa det ei delges, at fra Christen Pedersens og Anders Vedels Dage, indtil Nu, har Danne-mark vel neppe nogen-sinde aldeles været bar og blottet for boglærde Mænd, som slittig hyslede med Fædrenelandets Kronike, pensede vel mangen Gang

